

Vidne imod mig, nemlig det tidligere Medlem for Viborg, Overpræsident Klein. Naar det ærede Medlem fra Ribe vilde støtte sig til en Udtalelse af ham om, at man, naar der var Tvivl om et Valg, vilde gøre Uret mod Kredsen, om man ikke lod det gaa om igen, saa er dermed aldeles ikke sigtet til Fejl ved Valglisten; i saa Henseende var Klein ganske enig i den her hævdede Opfattelse, at Valglisten er afgørende. Jeg skal for at yde mit Bidrag til at forhindre, at det ærede Medlem fra Ribe en anden Gang gaar galt i Byen, tillade mig at oplæse en Udtalelse af Klein som Ordfører for et Valgbrevsudvalg i Aaret 1866. Jeg anfører Citatet efter Folketingstidenden for 1892—93, Sp. 1237, saa kan det ærede Medlem for Ribe jo selv læse det efter. Hr. Klein gjorde gældende som Ordfører: „Udvalget har været enig i den Anskuelse, der allerede tidligere er udtalt her i Salen, at denne Klage [at Valglisten ikke vare i behørig Orden] ikke er af den Beskaffenhed, at den kan give Anledning til at foretage videre i denne Henseende, idet det ved mange Lejligheder er gjort gældende, at Valglisten, naar de have fræmligget til Eftersyn i befalet Tid, og naar de Erindringer, som maatte være fremkomne derimod, ere afgjorte, ere at anse som den *endelige Norm* for det derefter stedfindende Valg.“ Og han føjede senere til: „medens paa den anden Side Personer, som ikke ere opførte paa Valglisten, ikke kunne komme i Betragtning som Vælgere, selv om det i og for sig er en Fejl, at de ikke ere opførte.“ Han fortsatte sin Omtale af Klager over Valglisten med følgende Bemærkning: „Disse Erindringer, som Udvalget ikke har troet at burde skænke noget Hensyn o. s. v.“ Det ærede Medlem fra Ribe vil deraf kunne se, at han ikke bør kalde Overpræsident Klein frem som Vidne for det Standpunkt, han her forfægter. Naar det ærede Medlem lod mig høre, at jeg havde dvælet ved Ankepunkter, som Ordføreren ikke havde lagt videre Vægt paa, saa har jeg gjort det for derved at karakterisere den indgivne Klage, der er en Mønstersamling af løse Paastande og intetsigende Anker.

Jeg finder ikke Anledning til at komme nærmere ind paa, hvad den ærede Ordfører nys udtalte; kun til et Par Punkter maa jeg knytte nogle Bemærkninger. Han følte en let forklarlig Trang til at defendere de tre radikale Medlemmer af Valgbestyrelsen, der den 5te April skrev under paa, at alle Forskrifter i Grundlov og Valglov angaaende Valghandlingen vare

sket Fyldest, men nogle Maaneder efter skrev under paa, at de ikke kunde huske, om den paabudte Bekendtgørelse om Afslutningsstedet var sket, og at de forment, at Afslutningen var trukken utilbørlig i Langdrag. Den ærede Ordfører kan selvfølgelig ikke nægte, at det ser mindre godt ud, at der er en saadan Modsigelse mellem de tre Herrers to officielle Erklæringer. Lad os saa høre hans Forsvar. Jeg tror ikke, at jeg, hvis jeg var i det Tilfælde at behøve en Defensor, vilde vælge den ærede Ordfører hertil. Han siger: „Det er jo en trykt Formular, altsaa en Attest, som ikke skal tages saa nøje.“ Den ærede Ordfører er ikke ukendt med, at man i vore Dage i mangfoldige Retsforhold benytter trykte Formularer. Naar vi Lejere i København ville leje en Lejlighed, præsenterer Husejeren os i Reglen en trykt Kontrakt til Underskrift, og dersom en Lejer ikke efterkommer alle Punkter i den trykte Formular, han har skrevet under paa, saa kan det hælde, at Husejeren gaar til en Sagfører. Nu kommer en saadan Husejer til den ærede Ordfører og udbeder sig hans Bistand til at tvinge en uefterrettelig Lejer til at efterkomme Kontrakten. Jeg gad saa nok høre den ærede Ordfører svare: „Ja, det er kun en trykt Formular, den skal man ikke tage saa nøje!“ Jeg vil i denne Forbindelse tillade mig at erindre om, hvad en fremragende Meningsfælle af den ærede Ordfører udtalte, da vi i 1895 behandlede Valgklagen angaaende Valget i Nørre-Sundby. Ordføreren for vedkommende Afdeling, den ærede Ordførers Partifælle, betonedes da med Styrke, at der maatte lægges megen Vægt paa, at „det udfærdigede Valgbrev indeholder Valgbestyrelsens Bevidnelse af, at Valgloven i alle Henseender er fulgt“, — og det uagtet væsentlige Anker vare gjort gjældende imod Valget. I Modsætning til den daværende Ordfører, der fremhæver Betydningen af, hvad der bevidnes i Valgbrevet, mener Ordføreren i Dag, at det betyder ikke videre. Det er en Defension for de tre ærede Medlemmer af Valgbestyrelsen, som næppe er meget værd. — Med Hensyn til § 42 i Valgloven er det jo ingen Nytte til, at den ærede Ordfører og jeg fortsatte vor Diskussion herom. Jeg maa endnu kun gentage, at det er med den største Forbavselse, at jeg hører den ærede Ordfører vedblivende paastaa, at det skal ligge i § 42, at der skal afsluttes samtidig ved alle de enkelte Valgborde. Den Opfattelse er, som sagt ganske ny her i Tinget. Den ærede Ordfører henviste til Forholdene i Kjøben-